

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mirko Möllen**, se sídlem Barthstrasse 16, Mnichov, Spolková republika Německo, insolvenčního správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. října 2014, č. j. 53303-2/2014-900000-302, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 10. 2015, č. j. 31 Af 83/2014 – 79, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

**t a k t o :**

Kasační stížnosti **s e p ř i z n á v á** odkladný účinek.

**O d ů v o d n ě n í :**

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla shledána nicotnými rozhodnutí žalovaného ze dne 24. října 2014, č. j. 53303-2/2014-900000-302, a rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 6. 10. 2014, č. j. 56736/2014-550000-3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

[2] Shora označeným rozhodnutím stěžovatele bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla podle § 6m odst. 2 písm. b) zákona o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“), zrušena registrace distributora pohonných hmot číslo CZ1101532Q001 subjektu VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft – organizační složka, Pražská 636, Dolní Břežany, CZ27093948.

[3] Stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Svoji žádost odůvodnil tím, že dne 1. 2. 2015 nařídil Okresní soud Weilheim i. OB rozhodnutím sp. zn. IN 415/14 zahájení insolvenčního řízení proti majetku dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, a pověřil žalobce insolvenční správou. Za situace, kdy nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, bude nucen příslušný správce daně vrátit s největší pravděpodobností do majetkové podstaty kauci ve výši 20 mil. Kč (o jejíž vydání insolvenční správce požádal) a v případě úspěchu stěžovatele s kasační stížností bude zmařena možnost užít uvedenou kauci na daňové nedoplatky žalobce. Je třeba si uvědomit, že prvostupňové a napadené rozhodnutí byly podkladem pro použití kauce. Současně by celní

úřad byl povinen vydat nová rozhodnutí o odnětí registrace distributora pohonných hmot. Nepřiznáním odkladného účinku by došlo k nepoměrně větší újmě, neboť s ohledem na probíhající insolvenční řízení by již téměř s jistotou bylo možno konstatovat, že v případě úspěchu nebude tato částka stěžovateli vrácena celá. Přiznání odkladného účinku se žalobce nemůže nikterak dotknout, neboť s ohledem na insolvenční řízení nemůže vykonávat činnost distributora pohonných hmot (nesplňuje podmínky v důsledku insolvence).

[4] Žalobce se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil dne 11. 12. 2015. Uvádí, že krajský soud rozsudky ze dne 29. 10. 2015, č. j. 31 Af 84/2014 – 87, 31 Af 89/2014 – 79 a 31 Af 92/2014 – 160, prohlásil za nicotná všechna dosud žalobami napadená rozhodnutí vydaná stěžovatelem a správcem daně v souvislosti se zajišťovacími řízeními, řízeními o pokutách a exekčním řízením. Žalobce požádal správce daně o vydání exekované částky a zaplacení úroku z přeplatku do majetkové podstaty. Celní úřad žádosti nevyhověl (jako důkaz žalobce předkládá příписы celního úřadu). Dále žalobce poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2005, č. j. 1 Afs 106/2004 – 49, z něhož vyplývá, že ani tvrzená újma v souvislosti s vrácením přeplatku na dani v důsledku pravomocného rozhodnutí krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího orgánu v daňové věci, není důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Vrácení kauce nemůže být takovou újmou, navíc vrácení této částky má sloužit k uspokojení věřitelů, mezi nimiž je i stát. Opačným postupem by došlo k nedůvodnému a nepřipustnému zvýhodnění jednoho věřitele na úkor ostatních. Žalobce rovněž poukazuje na nález Ústavního soudu publikovaný pod č. 130/2014 Sb., v němž Ústavní soud zrušil uplynutím dne 30. 6. 2015 ustanovení zákona o pohonných hmotách týkající se kauce. Na základě uvedeného má žalobce za to, že na straně stěžovatele nebyla splněna podmínka vzniku újmy. Přiznání odkladného účinku by zasáhlo do rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení, což je v rozporu s veřejným zájmem.

[5] Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Při posuzování návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se Nejvyšší správní soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, který musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem městského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[7] Otázkou návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v případě, kdy návrh podává žalovaný správní orgán, se již zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Dle rozhodnutí ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 – 49 (publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS): *S ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům, které zákon opisuje slovy o nenabraditelné*

pokračování

*újmě. Za ojedinělé případy pak lze považovat situace, kdy by nepřiznání odkladného účinku způsobilo závažné důsledky. Jako příklad závažných důsledků respektování soudního rozhodnutí uvádí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném rozhodnutí: *vrácení řídičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku, apod.**

[8] Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelem uvedené důvody a rozhodl odkladný účinek kasační stížnosti přiznat. Nelze totiž jednoznačně vyloučit, že by důsledky plynoucí z výkonu/účinků napadeného rozhodnutí (vrácení kauce do majetkové podstaty úpadce), nebylo možné v budoucnu zhojit. Pokud by byla kauce vrácena žalobci do majetkové podstaty úpadce a stěžovatel by byl následně úspěšný v řízení o kasační stížnosti, pravděpodobně by již stěžovatel nezískal kauci z majetkové podstaty úpadce zpět v plném rozsahu. V případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tak stěžovateli mohla vzniknout nenahraditelná újma. Takováto újma je nepoměrně větší než újma, která může vzniknout jiným osobám přiznáním odkladného účinku. Z hlediska možné újmy na straně žalobce povede přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (v případě neúspěchu stěžovatele v kasačním řízení) pouze k oddálení účinků napadeného rozsudku, tj. kauce by byla případně vrácena stěžovateli později.

[9] Co se týče usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 106/2004, na nějž žalobce poukazuje, dospěl soud k závěru, že skutkové okolnosti (tvrzená hrozící újma) v nyní posuzované jsou zcela odlišné od skutkových okolností popsanych v uvedeném usnesení. Stejně tak závěry Ústavního soudu v nálezu č. 130/2014 Sb. na posuzovanou věc (odkladný účinek) nikterak nedopadají (v této souvislosti srov. novelu zákona o pohonných hmotách provedenou zákonem č. 157/2015 Sb.).

[10] Soud následně posoudil žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku také z hlediska zbývající podmínky stanovené § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal rozpor s důležitým veřejným zájmem. S tvrzením žalobce ohledně zásahu do rovnosti věřitelů v insolvenčním řízení se soud neztotožnil. Jak již bylo uvedeno výše, pokud nebude stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěšný, povede přiznání odkladného účinku pouze k oddálení účinků napadeného rozsudku. O zvýhodnění jednoho věřitele na úkor ostatních tak nelze hovořit.

[11] Podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny, a proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2016

JUDr. Barbara Pořízková  
předsedkyně senátu